

Pirmais šūniņu mērķis: Augt mīlestībā un vienotībā ar Jēzu!

Dārgie draudzes locekļi! Šodien, jau trešo reizi, mēs pulcējamies uz lūgšanu grupu, šūniņu formācijas tikšanos!

Ļoti ceru, ka jums bija iespēja iepazīties, mājās pārlasīt un padziļināt draudzes prāvesta sagatavoto mācību!

Šodien, lai labāk apzinātos Draudzes evaņģelizācijas šūniņu aicinājumu, pārdomāsim septiņus šūniņu sistēmas mērķus:

- 1) Augt mīlestībā un vienotībā ar Jēzu**
- 2) Augt savstarpējā brāļu un māsu mīlestībā**
- 3) Dalīties ar citiem mūsu ticībā**
- 4) Pilnveidot savu kalpošanu draudzē un Baznīcā**
- 5) Palīdzēt un saņemt palīdzību**
- 6) Gatavot jauno šūniņas atbildīgo un ‘pieaugt’**
- 7) Padziļināt savu kristieša identitāti**

Pirmais no septiņiem šūniņas mērķiem ir augt mīlestībā un vienotībā ar Kungu. Atcerēsimies, ka šis mērķis tiek minēts kā pirmais, un tā noteikti nav nejaušība. Mūsu visu kopīgās rūpes ir evaņģelizēt brāļus un māsas, kas ir tālu no Kunga, tos, kurus Viņš mums uztic, tos, kuri nepazīst Kungu. Mēs vēlamies satikt arī tos, kuri Kungu vairs nepazīst, tos, kuri ir vīlušies, ‘ievainoti’ vai ar negatīvu Baznīcas pieredzi/ izpratni.

Kas palīdz sasniegt un paturēt evaņģelizētāja stāju?

Mums visiem varētu būt kārdinājums darīt lielas lietas Kunga labā - kalpojot, pūloties visu darīt ar domu par efektivitāti, skaitu, kvalitāti. Patiesībā šī tendence zināmā mērā ir visas mūsu sabiedrības slimība – par katru cenu būt efektīvam. Šeit slēpjas risks atstāt novārtā to, kas ir pirmais, kas ir evaņģelizācijas pamats, proti, būšanai – mūsu tuvībai ar Kungu – ir jānāk pirms darīšanas. Tātad mums ir jābūt modriem, lai nesajauktu auglīgumu ar efektivitāti. Ir daudz veidu, kā būt auglīgiem. Mēs varētu domāt, ka tie, kas it kā neko nedara, kā piemēram, Marta Robēna, kura fiziski neko daudz nevarēja paveikt, kā svētā Bernadete, svētā Terēze un daudzi citi, slimie, vecie vai mūki, kuri ir lūgšanā visas dienas garumā, nav efektīvi, jo mēs neredzam viņu efektivitāti. Bet Jēzus mums ir teicis: “Bez Manis jūs neko nespējat darīt.” (Jņ 15, 5).

Evaņģelizācijas galvenais darbinieks un veicinātājs, kā mēs to zinām, ir Svētais Gars.

Mēs nedrīkstam darboties patstāvīgi. Kungs mūs ir aicinājis, un mēs esam tikai Viņa mazie kalpi.

Mēs esam tikai nevērtīgi māla trauki. Bet tajā pašā laikā mēs arī esam kā Ali Babas alas, kas ir pilnas ar dārgumiem.

Lai augtu tuvībā ar Kungu, mums vispirms ir jānāk Viņā ieklausīties. Mums jāatklāj, ko Viņš no mums sagaida, pirms kaut ko darīt. Kādi līdzekļi mums ir dāvāti, lai augtu tuvībā ar Kungu?

Pakavēsimies pie vārda augt. ‘Augt’ - ietver sevī dinamiku, augšupejas vai izplešanās kustību kā mazajā zīlē, kurai ir paredzēts kļūt par lielu ozolu un vēl radīt citus. Protams, ka augt – tas nevar būt kaut kas sastindzis, vēl jo vairāk, ja runa ir par tuvību ar mūsu Kungu.

Šī augšana nebeigsies līdz pat mūsu pēdējam elpas vilcienam. Mēs esam svētceļnieki uz šīs zemes, mēs ceļojam kopā ar Jēzu, kas ir mūsu mācītājs un gids, kas nodarbojas ar katru no mums, kas rūpējas par katru no mums ar lielu mīlestību. Mums vispirms jāņem vērā šo mīlestību, pirms ceram to nodot tālāk.

Piemēram, pavērosim kādu stādu – tā attīstībai ir nepieciešamas atbilstošas rūpes. Lai to barotu, ir nepieciešami neaizvietojamie elementi – laba augsne, ūdens, minerālsāļi, gaiss, siltums vai vēsums un pietiekami daudz vietas augšanai. Ja šīs vajadzības ir nodrošinātas, tas uzplauks un mēs varam cerēt ieraudzīt jaunus dzinumus, ziedus vai pat augļus.

Katram dārzniekam ir skaidrs, ka ir jābūt pacietīgam, reizēm ļoti pacietīgam. Ja mēs ar augu apejamies pārāk steidzīgi vai izklaidīgi, ir maza iespēja, ka tas dos labus augļus. Tāpat kā dārzniekam mums evaņģelizācijas jomā ir jātic bez redzēšanas un jācer. Un tāpat kā augam mums ir jāļauj, ka Kungs par mums rūpējas, jāsaņem un jāuzņem no Viņa daudz mīlestības mūsu garīgajai augšanai, lai ļautu šai Kunga mīlestībai kļūt redzamai un izplatīties mums visapkārt, mūsu šūniņā, mūsu draudzē. Lai augtu Kunga tuvībā, mums ir nepieciešamas dārznieka Jēzus mīlestības pilnās rūpes, nepieciešama Viņa uzmanība un maigums. Tā dēļ mums ir nepieciešams ikdienā ļaut Viņam mūs uzlūkot lūgšanā, visu Viņam pakļaut, visu ielikt Viņa rokās. Un Viņš izmantos šo zemi, kas ir mūsu nabadzība, mūsu trūkumi, mūsu rūpes, viss tas, kas mūs nodarbina vai uztrauc un kas var nobremzēt mūsu garīgo izaugsmi.

Viņš vienīgais zina, ko ar to darīs, kā Viņš to izmantos, lai ļautu mums augt Viņa tuvībā. Viņš mums to saka: “Metiet savu jūgu uz Manis, un Es atjaunošu jūsu spēkus.”

Mēs redzējām, ka augam bez mūsu rūpēm ir nepieciešama arī atbilstoša vieta, lai tas dotu labus rezultātus. Vispiemērotākā vieta mums, lai no Kunga saņemtu tās delikātās rūpes, kas mums ir nepieciešamas, ir mūsu iekšējā pils – labākā vieta, mūsu sirds dziļumi. Tur Viņš mūs gaida. Viņš vienmēr tur ir, Viņš, kā īsts draugs, gaida mūsu apmeklējumu, mūsu uzmanību. Draugam mēs varam visu uzticēt, varam pateikties par viņa klātbūtni, viņa maigumu, pateikties par visu, ko viņš dara mūsu labā, un pat par bloķētām situācijām mēs varam ar viņu runāt, jo Viņš, Kungs, labi zina, ko ar to darīt, un vēlas mūs vest uz turieni, uz kuriem vēlas mūs vest.

Mūsu garīgā izaugsme iet caur šo pašāvēības pilno visa atstāšanu Dieva rokās. Jēzus, Dieva Dēls, pavadīja ilgas stundas sarunās ar savu Tēvu gan dienās, gan naktīs. Jēzus visu pakļāva Viņam un pats pilnībā pakļāvās Viņa gribai visos laikos un vietās. Jēzus sarunājās ar Tēvu līdz pat galam, līdz krustam. Arī mums ir jāklūst pavisam maziem Viņa priekšā. Viņam jāpakļauj visu sevi, lai kļūtu brīvi, lai tā nebūtu mūsu, bet Viņa griba, un lai pieņemtu visu mīlestību, ko Dievs vēlas dāvēt.

Mēs redzējām, ka stādam ir vajadzīgs arī siltums un gaismas, arī maigums. Mēs nedrīkstam ar to slikti apieties, traumēt. Mums visiem ir labi pazīstama unikāla vieta, kur saņemt šo labvēlīgo maigumu. Tā ir Jēzus – Hostijas - klātbūtne Vissvētākajā Sakramentā. Mūsu draudzei ir liela privilēģija – nemitīgā adorācija dienas laikā!

Tur mēs varam smēties no avota, bez riska to izsmelt tukšu. Kunga gaismas izgaismo mūsu dzīves, Viņa mīlestība sasilda mūsu sirdis, un Viņa maigums nomierina mūsu raizes. Adorācija kļūst par avotu mums katram, labumu avotu mums pašiem, visiem, kurus Kungs liks mūsu ceļā vai jau ir tur nolīcis un kurus mēs vēl ceļā satiksim.

Ja mēs skatāmies uz Mariju, Martas māsu, mums tiek teikts, ka viņai patika daudz laika pavadīt pie sava Kunga kājām. Viņa bija šajā tuvībā, viņai bija grūti no tās atraisīties, viņa neredzēja neko no tā, kas bija ārā. Un Jēzus mums saka, ka viņa izvēlējās labāko daļu, ka tā viņai netiks atņemta un ka nevajadzīgas rūpes neko nedod.

Tātad palikt Kunga tuvumā – adorācijā - ir labas evaņģēlizācijas pamats. Bet neiedomāsimies, ka ar to vien pietiek. Atgriezīsimies pie stāda. Mēs redzam, ka zināmā brīdī ir lapas, kas kļūst sausas, ir zari, kas ir jānogriež. Šinī brīdī ir vajadzīga īpaša un radikāla palīdzība. Tikai Kungs var mūs dziļumos atjaunot, pārsiet mūsu ievainojumus un mūs pacelt. Runa, protams, ir par Izlīgšanas sakramentu. Lai mēs augtu tuvībā ar Viņu un tiktu atjaunoti, mums ir bieži jāizmanto šis sakraments. Paši mēs neko nespējam darīt.

Kungs vēlas, lai mēs kļūtu svēti kā Debesu Tēvs ir svēts. Šūniņa ir svētuma vieta. Tas tiešām tā ir. Bez Kunga un bez mūsu brāļiem mēs neesam nekas. Mūsu kristīgā dzīve vai nu ir kopienā, vai nu tās nav vispār. No kurienes kopienas tīkšanās, tā ir Euharistija, kristīgās dzīves avots un virsotne, kā to

atgādināja pāvests Francisks. Tur, komūnijā, ar mūsu brāļiem un māsām, mēs saņemam pilnīgāko no visām barībām – Viņa Miesu un Asinis, lai augtu tuvībā ar Viņu, izmantojot šo unikālo un perfekto dāvanu. Mūsu Dievs sevi nemitīgi dāvē un sevi atdod mūsu nabadzīgajās rokās, lai mūs piepildītu ar savu mīlestību līdz pat savai godības pilnajai atnākšanai.

Lai Kungs mums visiem palīdz! Pr. Andris Kravalis

Aicinu jūs vairāk iesaistīties Sv. Ģimenes Mājas aktivitātes un tās kalpošanas iespējās. Tā ir iespēja draudzei padziļināt iesaistīšanos draudzē, svinēt ticības noslēpumu, satikties, veidot sadraudzības un kalpošanas tiltus!

(apkopot konkrētus priekšlikumus)